Tiende jaer. Nr 100. Zaterdag, 22 Augustus 1863.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt s'dingsdags, s'donderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wél ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 22 AUGUSTUS.

Kongres te Mechelen.

Mechelen, 18 augustus.

Wy komen, zooals wy beloofd hebben, andermael op de eerste zitting van het kongres terug. De zittingzael van het kongres is met veel goeden smaek versierd. Het portret van Z. H. den Paus, door vlaggen en trofeën omringd, is boven het voornaemste bureel geplaetst. Eene algemeene toejuiching begroette Zyne Em. en de overige prelaten by hun binnentreden. Aen het bureel bemerken wy een aental leden der Kamers, als MM. Dechamps, de Haerne, de Liedekerke, Van Overloop, d'Anethan, de Robiano, baron Della Faille, Janssens, en anderen.

Met eene klare en heldere stem opende Zyne Em. de zitting en sprak, te dezer gelegenheid, eene redevoering uit, welke merkweerdig is als grondbegin en vorm.

De mensch, zegde onder ander Mgr, is ligchamelyk en intellectueel zwak en zou, aen zichzelven overgegeven, niets grootsch, niets sterks, niets duerzaems kunnen stichten. Alleen en afgezonderd, zonder de hulp van het Opperwezen, zou hy zelfs niet met vasten stap de baen der deugd kunnen bewandelen en der ondeugd afwyken. Hy moet zich dus met anderen vereenigen, wil hy zyne zwakheid vergoeden, zyne krachten vermeerderen, de omkring zyner werkzaemheid uitbreiden. Tot die toenadering schynt hy zelfs getrokken, en zyn instinkt, wel verre van den geest des kristendoms vyandig te zyn, is volkomen gelykvormig met de voorschriften des Zaligmakers.

En inderdaed, Kristus heeft zyne leerlingen hoofdzakelyk aenbevolen zich te vereenigen, en te samen aen de uitbreiding van zyn Evangelie te arbeiden. Weinige oogenblikken voor zynen dood had hy immers zynen Hemelschen Vader, dat hy zyne volgelingen zoo eensgezind maken zou, als hy zelve eens was met zynen Vader in den Hemel — en om dit nog des te sterker te doen gevoelen, deed hy hun de belofte van in hun midden te zyn, zoo dikwyls zy zich zouden vereenigen, al ware het slechts met twee of drie.

« Het is, zegde Mgr, die geest van vereeniging, het is die hemelsche belofte, welke ook u herwaerts heeft doen komen, en ik wensch my zelven geluk, dat uw getal zoo talryk is. Door zooveel deugden en kennis te vereenigen, zult gy voorzeker, met Gods hulp, hoogst nuttige en wyze maetregelen nemen; uwe conferenciën zullen voor doel hebben, het onderzoek van alle werken des geloofs en der kristelyke liefdadigheid. U een juist gedacht vormen van de bestaende werken, middelen beramen om deze te volmaken en er nieuwe daerstellen, uwe krachten vereenigen voor de verdediging, den triomf der Kerk van den apostolischen Stoel en den eerbiedweerdigen Pius IX — ziedaer het programma dat u door de statuten uwer achtbare vergadering wordt voorgeschreven. »

Die woorden werden algemeen door de vergadering toegejuicht.

Mgr hernam na eene poos het woord : de achtbare prelaet herinnerde, dat het bestier der Kerk, den geestelyken toekomt, dat het behoud des geloofs en de zorg der geloovigen aen den Paus, de bisschoppen en priesters is toegekend ; 't is waer dat Kristus tot hen gezegd heeft : onderwyst alle volken ; doopt hen in den naem des Vaders, des Zoons en des H. Geestes ; 't is tot hen dat hy zegde : gy zyt het licht der wereld — maer ook de leek is geroepen, om tot het werk der voortzetting des Evangelies het zyne by te dragen.

Door het doopsel en het vormsel kinderen der Kerk geworden, is het ook zyne pligt die Kerk tegen de veelvuldige aenrandingen te beschermen en verdedigen — en om dit met vrucht te doen, is het noodig het oog op praktische en nuttige middelen te vestigen. Het is zeker dat er verschillige denkbeelden over die punten zullen ontstaen, maer, met het oog op het algemeen welzyn, zal men zich, zoo hoopt spreker, wel met de beslissing der meerderheid willen vereenigen. Ziedaer de zending van het kongres ; eene zending van geloof en liefde, menschlievendheid en beschaving, vrede en geluk.

Pius IX ziet met welgevallen de vereeniging, en het is een geluk voor Mgr, aen de vergadering te kunnen berigten, dat de H. Vader, zynen apostolischen zegen over haer heeft uitgesproken. Die woorden verwekten een algemeene en langdurige toejuiching en heel de vergadering stond als een man regt, toen Mgr Lauwers de breve van den Paus voorlas en zy luisterde met eene godsdienstige stilte.

Na die lezing heeft M. de Haulleville, lezing gegeven van het dank-adres, hetwelk het bureel der vergadering ontworpen had om aen Z. H. te worden gezonden. Het adres werd goedgekeurd, en de tyding der aenveerding hiervan per depeche aen Mgr Antonelli gezonden, als een bewys der liefde en verkleefdheid voor den Pans van wege der te Mechelen vereenigde katholieken.

Ook het adres der studenten van Leuven, door ongeveer 700 geteekend, werd, als eene uitzondering aen de vergadering voorgelezen en door langdurige toejuichingen begroet. De redevoering van M. de Gerlache, voorzitter van het hof van kassatie te Brussel, een der stichters van onze nationaliteit, een dergenen welke aen België de vrye konstitutie gaf, waerop wy ons nu beroemen — doch die thans niet zelden ten nadeele der makers zelven wordt uitgelegd, M. de Gerlache heeft eene dier warme en echt patriotieke redevoeringen uitgesproken, welke den man van overtuiging kenmerken.

De eerste dag is gunstig geweest.

Een klein incident heeft de redevoering van Zyne Emm. onderbroken. Een geweldig gedruisch deed zich achter in de zael hooren. Men dacht een oogenblik aen eene ruststoornis, doch het was enkel een gekraek van balken en planken, welke het volk in beweging bragt.

In zekere kringen wordt het kongres te Mechelen met een ongunstig oog gezien. « Men koncentreert zich ! » zegt men in de ministericele kringen en zelfs een doorluchtig persoon, heeft aen een voornaem geestelyke, over eenige dagen zich beklaegd, dat de katholieke party zoo *rémuant* wierd. En het is meer dan tyd, dat die party zich beweegt, als zy ziet dat de tegenparty geene middelen spaert om tegen het aloud geloof in België te velde te trekken en dit te dooden ? Ten allen kante rigte men tribunen en kongressen op; duizenden worden verspild aen de publiciteit, de openbare drukpers is onvermoeid in het verbreiden van anti-katholieke stelsels — en de katholieke party zou zwygen, verdragen, zich laten ondermynen en verdelgen zonder zich te verroeren !

Men verwacht zich aen een talryk publiek aenstaenden zaturdag in de kerk van St. Rombout, waer de eerw. pater Dechamps, en de eerw. heeren Soubisanne en Mermillod zullen prediken. De eerste, een der welsprekendste mannen van België, zal er handelen over de grootheid en de kracht der katholieke zaek ; de laeste over de eenheid der katholieke kerk.

Nog een woord over het lokael : hetzelve is byzonder goed geschikt ; men kan zich daer alles verschaffen — men kan er zich zelfs laten scheeren en koiffeeren. Er is een restaurant ingerigt, en men eet er zeer goed aen 4 fr. per hoofd. De restaurant maekt er goede zaken; het getal gasten is er altyd talryk.

Mechelen, 19 augustus.

De afdeeling heeft zich vandaeg vereenigd. Belangryke redevoeringen werden er in deze sektie uitgesproken. MM. de Theux, Dechamps, Mermillod en anderen namen het

---

ZWYGEN — ZWYGEN, TOT IN DEN DOOD!

Eene bydrage tot de geschiedenis van den slag by Leipzig.

I.

HET AVONTUER IN HET GEBERGTE.

Het was reeds laet op een schoonen herfstavond, toen ik, als eenzaem voetganger, my op weg naer de stad Spa bevond. Verrukt over het schoone Vesdre-dal, half besluiteloos of ik niet eenige dagen in een der dorpjes zou vertoeven, die ik doorkwam, nu en dan in overdenkingen verdiept over hetgeen ik te Brussel en Parys beleefd had, waer ik den zomer had doorgebragt, bevond ik my plotseling op eene plek, waer de weg zich in twee rigtingen verdeelde. Vergeefs trachtte ik by het licht der sterren het opschrift van den wegwyzer te ontcyferen; er was op den weg geen mensch, dien ik had kunnen vragen, welke van beide wegen die naer Spa was; en daer ik, na eene onzekerheid van nagenoeg een kwartier uers, tot de overtuiging kwam, dat noch avondmael noch bed voor my naer den wegwyzer gebragt zou worden, sloeg ik, op goed geluk af, een der beide wegen in.

Myne verlegenheid nam echter toe, toen de sterren van tyd tot tyd met wolken bedekt werden, en ik uit het slaen van myn repetitie-horlogie vernam dat ik weder byna twee uren was voortgegaen, zonder, eene enkele plaets — veel minder Spa — bereikt te hebben. Het landschap werd hoe langer hoe wilder en eenzamer. Dit kon onmogelyk de weg naer Spa wezen! Eindelyk had de weg opgehouden, of was ik geheel verdwaeld; want ik bevond my plotseling in een digt kreupelboschje van varen en heidekruid, dat regts en links door steile rotswanden was ingesloten. Na langen tyd vruchteloos in het van nachtdauw druipende kreupelhout te hebben rondgetast, had ik reeds het besluit genomen om myn nachtleger, zoo als ik in Spanje meer dan eens had gedaen, onder een overhangend rots-uitstek op te slaen, toen ik op eenigen afstand voor my iets meende te zien flikkeren. Ik zag zoo scherp mogelyk naer de rigting er van, en toen ik my overtuigd had, dat het geen dwaellicht, maer een wezenlyk licht was, besloot ik er op af te gaen. Het licht vertoonde zich aen eene tegenover gelegene rotsaf helling, en daer ik reikhalzend naer eene nachtverblyf uitzag, besloot ik liever eerst in de vallei af en dan den tegenover gelegenen berg weder op te klimmen, dan een bergpad te volgen, dat ik flauwelyk meende te onderscheiden, doch dat een grooten omweg scheen te maken.

Ik raepte myne laetste krachten byeen, en rigtte mynen weg regtstreeks op het licht af, waerby ik nu eens op handen en voeten kroop, en dan weder bedaerd voorliep, wanneer het terrein daertoe gunstig was Na eene vermoeijende inspanning van een half uer bereikte ik den kam van den tegenover gelegenen berg, en stond nagenoeg honderd schreden van het huis af, dat het doel van mynen moeijelyken nachttogt was.

Het stond in volkomene harmonie met het landschap, waerin het zich bevond. Een vervallen vierkante toren, zoo als in vorige tyden tot bescherming der grenzen diende, aen den rand eener steile rots gebouwd, was door iemand, die meer dan gewone eenzaemheid zocht, tot woning ingerigt. Dat hy de veeteelt tot middel van bestaen of tot tydverdryf had gekozen, kon men uit eenige schapen vermoeden, die in eene kleine omtuining waren opgesloten. De zeer eenvoudige pogingen om de plaets bewoonbaer te maken vertoonden zich aen de zware, uit ruwe planken zamengespykerde deur, en aen de vensters, wier ruiten uit eene soort van perkamentstof bestonden, door welke evenwel een flikkerend vuer een helder schynsel wierp.

Voorzigtig stapte ik voort, om het binnengedeelte der woning gade te slaen, voor dat ik om toegang verzocht, en ik kwam, na eenig rondzoeken, aen eene kleine opening, waer eene enkele glasschyf my veroorloofde een blik naer binnen te werpen Een groote hoop brandende bremstruiken, die den haerd van den ouden toren opvulden, verlichtte het geheele vertrek, en liet my tevens een man herkennen, die, met het hoofd in de hand, op een blok hout naest het vuer zat. Zyne kleeding bestond uit een blauwen kiel, die hem tot aen de knieën reikte, en daeronder vertoonden zich slobkouzen van bruin leder, die met riemen waren vastgestrikt. Zyn ontbloot hoofd was met digt zwart haer bedekt, dat wild langs zyne schouders nederhing. Een doronstok en een gryze vilten hoed lagen naest hem op den grond. Er was noch stoel noch tafel te zien, en, behalve een hoop varenkruid in een hoek, ook niets te ontdekken, dat tot bed had kunnen dienen. Eene groote aerden kruik en een yzeren pot stonden digt by het vuer, en daer naest lag een mes, zoo als slagters gebruiken om hun vee te kelen. Naest den haerd hing aen een volledigen koppel eene sabel, lang en regt als de wapens der Fransche ruitery, en iets hooger was een groot stuk bedrukt papier tegen den muer vastgeplakt.

Toen ik dit alles beschouwde, strekte de man zyne leden uit, wreef zich eene poos de oogen, en sprong toen plotseling op, waerby hy eene schoone, athletische gestalte ontwikkelde. Hy was, naer het my voorkwam, tusschen de vyftig en zestig jaren ; maer lyden en wederwaerdigheden hadden diepe lynen in zyn bleek en vermagerd gezigt gesneden. Een zwarte snorbaerd, die over zyne lippen tot op zyne kin nederhing, bedekte het benedengedeelte van zyn gelaet ; het bovengedeelte was fier en mannelyk, zyn voorhoofd hoog en welgevormd ; maer zyne oogen hadden een onnatuerlyken glans, als van een kranken geest, en uit de rustelooze blikken, die hy om zich heen wierp, had men gereedelyk kunnen opmaken dat hy aen vlagen van krankzinnigheid leed. Met vasten tred ging hy eenige minuten het vertrek op en neder, en op eens, toen hy zyne oogen boven den haerd rigtte, bleef hy plotseling staen, bragt zyne hand aen de slaep van zyn hoofd, als tot een militairen groet, en prevelde iets by zichzelven. In het volgende oogenblik stiet hy de deur open, trad naer buiten, en liet een doordringend gefluit hooren ; na eenige seconden herhaelde hy dat, en weldra hoorde ik in de verte, als antwoord op zyn fluiten, het luide geblaf van een hond. In het zelfde oogenblik keerde hy zich plotseling om, deed een stap vooruit, en pakte my by den arm.

— Wie zyt gy, en wien zoekt gy hier? riep hy met eene van hartstogt bevende stem. Met weinige woorden vertelde ik hem, hoe ik in het gebergte verdwaeld was geraekt, en nu naer een nachtverblyf omzag. Het was een geluk voor